

Z deníku obchodního cestujícího

v úctě tvůrcům Československé filmové vlny 60. let

Přijíždím do města, jehož lokální urozenost
nemohu natočit telefonem, nosí se v černé a bílé
a patří jí formát filmu.

Stačí, když kolem ženy projdu –
co úsměv, to hned smítko na celuloidu,

přesto ji беру za ruku a vykopávám zadní dveře
místního kina, které je od revoluce zavřené.

Až položím ji před plátno a vyhrnu svetřík,
dvě nadra propálí šero sálu.
Ještě dříve však uhýbám hlavou,
probíhá tuze hořlavý okamžik
a já bych si někde doma (bude-li někdy dům),

tuto vzpomínku rád přehrál v křesle s nohou přes nohu,
nikoli s rumem přes rum, jak skácenému děje se mi
po návratech do hotelových pokojů,
když dřevotřískou z hrany stolku
podřezat si osud dost dobře nelze.

Vůbec mi nerozumíš,
ani tomu, co jsem ti udělal.

Ale jak bys také mohla,
jsem Švéd, asi ten poslední, který táhne krajem,
a ten už nemá si co brát,

takže tě doprovodím domů (je-li někde dům)
a odjedu z města, jehož lokální urozenost

nosí se v černé a bílé,

ostatně já a ty jsme nepředvedli méně,
ani však víc.

Vizte jaro, jinde pohazujíc injekční jehly zamilovanosti,
jak překračuje faktum špinavého sněhu, sledujte to,
zapečte tu scénu reflektory při vrtnění kamer,

a my zase za rok, miláčku, na stejném místě.